

Nr.6 Nov./Des. 1992 - 3. årgang

AKTIV PENSJONSTID

Kortere tid mellom hvert nyttår?

"Markene, de er alt hvite til høsten". Denne vakre setningen finner vi i Johannes Evangelium.

Da jeg kjørte ute på landet forleden, la jeg merke til den gyldne hveten som bølget i brisen. Det syntes som om det bare var noen få dager siden de samme aksene var grønne, og ikke lenge før det var de bare noen små skudd i jorden.

Likt alt annet i livet så blomstret hveten, og radikalt forandret seg, før jeg var klar over hva som skjedde.

Min sønn anla skjegg før jeg ventet det. En dag var han en ung mann, på vei til å modnes, og uventet en dag var han en voksen mann med skjegg! Min bestemor ble overraskende hurtig gammel. Hun var travelt opptatt med å rake løv i haven, puslet med

blomstene, og plutselig orket hun ikke å farte omkring mer.

Selv har jeg nådd middelalder før jeg forstod hva som skjedde. Det syntes som om jeg hver dag så det samme ansiktet i speilet, fikset litt på det, og tok fatt på dagens oppgaver. Men nylig oppdaget jeg et ansikt se på meg fra speilet som så ut som om han var en eldre bror av meg! Jeg oppdaget rynker rundt øynene som ikke var så veldig små, og en tretthet der som ikke forsvant selv etter en god natts søvn. Jeg hadde forandret meg uten at jeg la merke til det.

Kanskje ligner vi hveten, at det er slik livet utvikler seg. Bare en dag om gangen, med ubetydelige forandringer inntil sirkelen er komplett, og vi behøver ikke gjøre noe særlig for at det skal skje. Vi ganske enkelt lever hver dag så godt vi kan, og forsøker å gjøre livet bedre for dem som kommer etter oss.

Dagene blir til uker, som blir til måneder, og månedene blir år. Før vi aner det, kommer høsten. Det blir plutselig kortere tid mellom hvert nyttår! I alle fall føles det sånn . . .

#

Likevel, det finnes en som elsker oss, hver eneste en. Og det gjør han, tross skjegget, uansett rynkene, og selv om kroppen nekter å gjøre hva den en gang kunne. Og hans kjærlighet gir farge og glede til hver "årstid".

□

Kan vi takke

Av Paul Frivold

"Takk Gud under alle forhold! For dette er Guds vilje med dere i Kristus Jesus." 1 Tess. 5,18. Gjennom flere slike ord i Skriften minner Herren oss om å være takknemlige kristne. "Takk alltid Gud, Faderen, for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn." Ef. 5,20. "Og la alt dere sier og gjør, skje i Herren Jesu navn, med takk til Gud Fader ved ham." Kol. 3,17.

Likevel er det forbausende hvor ofte vi glemmer å være takknemlige. Mange mennesker synes å ha en tilbøyelighet til å klage og finne feil ved alt og alle, og har så vanskelig for å gi uttrykk for takknemlighet. Det er i grunnen synd på slike mennesker.

Bibelen er full av oppfordringer til oss om å takke. David sier i sin kjente salme: "Min sjel, lov Herren! Ja, alt som i meg er skal love hans hellige navn. Min sjel lov Herren og glem ikke alle hans velgjerninger! Sal. 103,1.2. "Hvordan kan jeg gjengjelde Herren for alle hans velgjerninger mot meg? Jeg løfter frelsens beger og påkaller Herrens navn. Jeg vil innfri mine løfter til Herren i

for det som skader oss?

nærvær av hele hans folk." Sal. 116,12-14.

I sitt ord oppfordrer Herren oss til å takke for alt, og sier det er Guds vilje med oss i Jesus Kristus. Dette er en forsikring til oss om at alle de ting vi møter i vårt liv - også det som går oss imot, likevel vil tjene til det gode for oss. Vi må be om nåde til å ta det på den rette måten, og tro at Gud ikke vil oppfordre oss til å takke for det som er til skade for oss. Paulus sier også: "Vi vet at alle ting tjener til gode for dem som elsker Gud." Rom. 8,28. Vi må huske på at Gud har ikke bare dette korte jordeliv i tanke med oss. Gjennom trengsler oppdrar han oss for sitt rike. Når vi en gang kommer hjem og kan se det hele i evighetens lys, vil vi takke mest for de prøvelser som synes hardest for oss å komme igjennom her. Vi vil se at det var de som hjalp oss mest på rettferdighetens og hellig-hetens vei.

Når det gjelder å kunne takke også for det som går oss imot, tenker jeg på hva den store engelske bibeltolker og prest Mathew Henry skrev i sin dag-bok en morgen da han våknet og oppdaget at en tyv hadde vært inne i soverommet og stjålet lommeboken hans med alle de penger han hadde. Var det mulig å takke en slik dag? I sin dagbok skrev han opp fire ting han syntes han kunne være takknemlig for. For det første at det var første gang noen hadde stjålet noe fra ham. For det andre at det igrunnen ikke var svært mange penger som nå var tatt fra ham. For det tredje at det var ham som var blitt bestjålet, og at det ikke var ham som var blitt fristet til å stjele. Og for det fjerde at det var hans penger og ikke hans liv som var blitt berøvet ham.

Mon ikke også vi i enhver situasjon vi kommer opp i kunne finne noen lyspunkter, og noe å takke for? Vi har jo løftet om at alle ting skal tjene oss til gode! Et av de mest inntrykksfulle karaktertrekk hos apostelen Paulus, var hans takknemlighet under alle forhold. Da han som fange på vei til Rom stod på dekket av det stormherjede skipet, kalte Paulus mannskapet og fangene sammen, "og så tok han et brød, og takket Gud mens alle hørte på" Apg. 27,35. Og da de etter forliset og redningen til sist nærmet seg Rom, fortelles det at noen av de kristne fra Rom møtte ham på veien og kom imot ham ved Forum Appii og Tres Tabernæ. "Paulus takket Gud da han så dem, og fikk nytt mot." Apg. 28,15.

I sine brev finner vi at han igjen og igjen takker Herren for de kristne troende. Endog til menigheten i Korint, denne trettekjære og på mange måter besværlige menighet, skriver han: "Jeg takker alltid Gud for dere, for den nåde han har gitt dere i Kristus Jesus." 1 Kor. 1,4. En har sagt om Paulus: "Skjønnheten i hans takknemlighet er noe som alltid vil huskes, og til den siste stavelse som er nedtegnet i tiden, vil menneskene komme til ham og høre musikken fra et takknemlig hjerte." -"The Character of Paul"- Charles Edw. Jefferson.

Det er også helsebot i det å være takknemlig. Ellen G. White sier i

boken "I den store læges fodspor", side 256-258. "Ikke noe bidrar mer til å fremme legemlig og sjelelig sunnhet enn dette å være takknemlig. Det er en avgjort plikt å bekjempe tungsinn, utilfredse tanker og følelser - like så mye som det er en plikt å be. . . La oss glemme våre egne besværligheter og prise Gud for anledningen til å leve til hans navns ære. La den velsignelse som hver ny dag bringer oss vekke takknemlighet i våre hjerter for disse beviser på hans kjærlige omsorg."

Jeg leste en vakker beretning om dronning Victoria av England. Hun besøkte en dag et militær-hospital for å se til noen soldater som var blitt såret og bragt tilbake fra krigen. Da hun kom inn til en soldat som var veldig hårdt såret og ille tilredt, stod hun der meget bedrøvet og så på ham, og så sa hun: "Er det noe jeg kan gjøre for deg?" "Ingenting Deres Majestet, med mindre De vil takke sykepleiersken for hennes vennlighet mot meg." Dronningen vendte seg til sykepleiersken, og med tårer i øynene sa hun: "Jeg vil takke Dem av hele mitt hjerte for Deres vennlighet mot denne min stakkars sårede sønn." Det var noe ualminnelig vakkert i denne soldats selvforglemmende bønn. Han tenkte ikke på hva dronningen kunne gjøre for ham, men han tenkte på å ære og glede sykepleiersken som hadde tjent ham så trofast. □

Ein Engel

Av Ingeborg L. Bø

Har du merka englevakt
du som står med Gud i pakt?
Kvar og ein sin engel har,
teiknet på ein godkjent var.
Englen vaktar dine steg
støtter opp på all din veg.
Du skal ikkje snåve då
men ein himmelsk tryggleik få.
Inne, ute er han med,
kveld og morgon med sin fred.

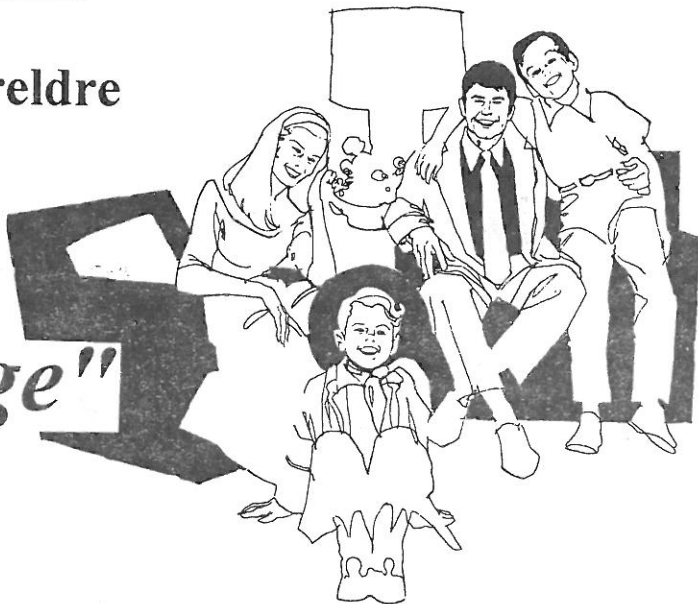

Ingeborg L. Bø er utdannet folkeskolelærer, og arbeidet som lærer både i den offentlige skole og i menighetsskolen i Oslo og på Onsrud. På misjonsskolen tok hun også del i nynorskundervisningen i

de høyere ungdomsklassene. Hun er nå 94 år gammel, og aktiv forfatter. Hittil har hun skrevet 13 bøker på nynorsk, og Rauma kommune tildelte henne kommunens kulturpris for en av dem.

Barnevern anså adventistforeldre

"altfor prektige"

Det vakte stor oppmerksomhet i media at Barnevernet i Buskerud nektet et ektepar i Drammen retten til å ta imot et fosterbarn. Begrunnelsen var deres levesett som adventister. Samtidig gjør pressen oppmerksom på at et lesbisk par i Oslo ble godkjent til å ta imot et fosterbarn. (Lesbisk: kjærlighetsforhold mellom kvinner).

Avisen "Vårt Land" brakte meldingen om dette i et stort oppslag over hele forsiden, fulgt av flere reportasjer med store bilder. I en lederartikkel heter det:

"Et adventist-par har fått avslag på søknad om å bli fosterforeldre. Barnevernseksjonen i Buskerud Fylkeskommune har avslått søknaden, på

tross av at den har et desperat behov for å plassere barn i fosterfamilier. Av begrunnelsen går det klart frem at de ikke er kvalifisert til denne oppgaven - fordi de er adventister.

"Vårt Land" har besøkt familien. Den lever stort sett som alle andre vanlige familier. Forskjellen er at lørdag er helligdag og at de legger mer vekt enn mange andre på vegetabilsk mat.

Det lyser fordommer ut av saksbehandlingen i barnevernet i Buskerud. Det er som å kjenne et gufs fra de intolerante seksti- og sytti-årene da religiøst liv i en del kretser - ikke minst blant helse- og sosialarbeidere - ble stemplet som skadelig. Disse forestillingene er tydeligvis såpass seiglivet at de fremdeles

har klart å overvintre i Buskerud. Det er pinlig.

Når det først er gitt et avslag med en slik begrunnelse, må barnevernmyndighetene i Buskerud gi en langt klarere offentlig oppfølging av hva de mener. Her er det ikke nok med en generell beklagelse. Vi er redd for at intoleransen i dette tilfellet har gitt utslaget, og at uvitenheten om hva adventister er har rammet familien. Det er forresten ikke først og fremst fosterforeldrene som rammes, men de barna som må vente enda lenger før de får et fosterhjem å reise til.

Heldigvis finnes det politikere som reagerer på denne åpenbare diskrimineringen av adventister. En av dem er Brit Harkestad (Kristelig Folkeparti). På Stortingets talerstol brakte hun saken opp i flere spørsmål til statsråd Grete Berget (Arbeiderpartiet). Brit Harkestad opplyste at Barnevernet brukte følgende begrunnelse i avslaget til adventistekteparet: "Dere tilhører et trossamfunn som må regnes som en minoritet, og troen pålegger dere en levemåte som i forholdsvis stor grad griper inn i hverdagslivet og styrer de normene som både barn og voksne retter seg etter. Dette medfører at familien lever anderledes enn svært mange andre": Hun føyde til: "Familiens avvik består i at de er vegetarianere, ikke nyter tobakk eller alkohol, og ellers legger vekt på en sunn livsførsel. Barnevernet opplever dem som altfor prektige."

Videre sa hun: "Er statsråden enig i at en viser til familiens kostvaner, som for adventister vil si at de er vegetarer og tobakk- og alkoholfrie? Mange andre familier i samfunnet har samme vanene, men uten en religiøs begrunnelse. Det kan vel neppe sies at denne livsførselen er svært anderledes eller skadelig på noen måte?"

Statsråden svarte: "Jeg synes det generelt er vanskelig å gå inn i en konkret sak som dette, som jeg bare kjenner fra avisene. Men etter de opplysninger som blir presentert her i forhold til livsførsel, ser jeg det som en god livsførsel - bare for å ha slått fast det".

Ekspedisjonssjef Haktor Helland sier til Vårt Land at hans departement vil ta saken opp med Buskerud Fylkeskommune. "Denne familien må kunne godkjennes selv om de er adventister".

Fungerende fylkeshelsesjef i Buskerud, Jan Reidar Bergwitz-Larsen beklager at brevet til adventistekteparet er formulert slik at det skapes inntrykk av at de er ekskludert som fosterforeldre på grunn av sin tro. Han sier at formuleringene er uheldige.

Statsråd Berget sa fra Stortingets talerstol at nye retningslinjer for barnevernet er på vei. Drammen kommune vil endre disse, så det er muligheter for at det konkrete hjemmet kan bli fosterhjem.

□

"Jeg skyter"

truet
Anders
med
bjørnebørssa

**Uvanlig kolportørerfaring
fortalt av
Alfred Andersen**

Det var begynt å skumre, og det gamle huset jeg var iferd med å besøke, lå litt avsides. Jeg fant ingen dørklokke, så jeg banket like godt på døren, for at de som bodde der skulle høre meg. Jo, det var liv i huset, for nå hørte jeg tydelig tunge skritt der inne. De kom sakte mot døren hvor jeg stod.

"Hva er du for en kar som banker på min dør og hva vil du?" Spørsmålet kom innenfra.

"Jeg heter Alfred Andersen og har noe interessant jeg vil snakke med deg om", svarte jeg.

Døren var godt låst, og han derinne, som viste seg å være en eldre mann, dunket hardt i gulvet med noe som jeg ikke visste hva var. Nå hørte jeg stemmen høyt og tydelig igjen: "Jeg har bjørnebørssa mi med meg. Den er ladd og klar til fyring hvis det er noen som virker truende. Da skyter jeg i kjellerlemmen, og det har jeg gjort mange ganger. Du skjønner det finnes en del som reker rundt, og jeg er utrygg for slike besøk. Kom nærmere døren så jeg får se hva slags kar du er!"

Nå så jeg gardinet for det lille vinduet i døren bli dratt tilside, og en eldre mann studerte meg grundig opp og ned. Endelig kom kommentaren: "Du ser ikke farlig ut, så jeg får vel slippe deg innenfor, slik at du kan fortelle meg det interessante!"

Da døren åpnet seg fikk jeg synlig bevis for at kjellerlemmen hadde flere hull etter skyting. Anders hette mannen og han var hyggelig og tydelig glad for mitt besøk. Men å kjøpe noen av de gode og interessante bøkene jeg tilbød ham, var utelukket, for pengene rakk ikke stort lenger enn til mat.

Vi snakket sammen en stund om hvor trygt det var å tilhøre Jesus.

Etter en god samtale, sa han: "Jeg skal til lokalet ikveld for å høre Guds ord".

"Det var hyggelig", sa jeg, og tilbød å kjøre ham om han var interessert. Det var han, og yttertøyet kom på i en fart.

Da vi kjørte avsted, sa Anders: "Vi har god tid før møtet begynner, så la oss stikke innom Birger. Han er grei, og kjøper sikkert en bok av deg."

Vel fremme, var det full fart inn i huset til Birger. "Du Birger, jeg har med meg en kremmer som selger noen fine kristne bøker Du må kjøpe en av dem nå, for jeg skal til møte på lokalet og har liten tid!" Anders' salgstale var kort og rett på sak. Jeg så at Birger var litt beklemt, så jeg brøt inn: "Du må ikke føle deg presset til å kjøpe!" "Jo" sier

Anders "Han Birger kjøper ei bok av deg, og så må vi avsted igjen."

Salgstalen var effektiv, for "Mot Historiens Klimaks" ble betalt og levert!

Da vi igjen satt i bilen, sa Anders, at nå tar vi en tur innom Knut også. Han og kona er så greie og kjekke, så der skal vi nok også legge igjen noen bøker.

På veien til Knut kom vi forbi et stort og flott herskapshus. "Her kan vi prøve", foreslo jeg for Anders. "Nei", svarte han. "Søsteren min bor her. Hun er rik, men tar seg ikke råd

Det ble "Veien til Kristus"

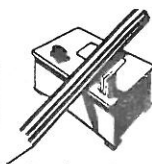
til den slags. La oss kjøre direkte til Knut!"

Besøket hos Knut hadde omtrent samme opplegg som hos Birger, med unntagelse av leveringen, for her ble det levert og betalt for flere bøker.

Da det nærmet seg tiden for møtet i lokalet, sier Anders: "Jeg tror jeg har nok til å kjøpe en av dine bøker selv også". Det ble "Veien til Kristus" Da jeg tok farvel med Anders, sa jeg til ham: "Du skulle igrunnen vært med meg hele tiden, for det gikk så greit med salget!" Anders smilte, og mente at det hadde det vel ikke vært noe i veien for, hvis han ikke hadde vært for gammel for en slik jobb.

Vi skiltes som gode venner, og uten noe skudd fra bjørneborsa denne gang!

□

Gjeldskonto i Vestnorge

Vestnorsk Distrikt prøver å gjøre noe med å nedbetale Adventist-samfunnets gjeld i Norge. Henryk Jaworski, den tidligere formann i Vestnorge, oppfordret menighetene i distriktet til å sende gaver til en konto i Bergen som utelukkende skal brukes til å nedbetale gjeld, ikke til å betale renter med. Den 31. aug. 1992 var det innkommet kr. 135.384,- Og beløpet vokser. En måned senere var tallet steget til 161.553,50,- Vestnorsk Distrikt er forøvrig den organisasjon som er minst rammet av gjeldskatastrofen blandt norske adventistorganisasjo-ner.

Dansk Union velger pensjonist til viktig stilling

Den danske unionsformann, Gunnar Pedersen, opplyser i bladet Advent-nyt at pastor Jens Madsen som er godt kjent i Norge fra sitt lederskap av Vestnordisk Union, nå har sluttet seg til pensjonistenes rekker. Samtidig er han valgt til en viktig stilling som leder for det danske litteraturarbeide. Elinor Larsen vil assistere ham.

Aktiv pensjonistforening i Bergen

En lokal pensjonistforening er opprettet i Bergen SDA Adventistkirke. Formannen, Bjarne Tungodden, opplyser at de møtes fredag formiddag, én gang i måneden. De har blant annet arrangert besøk i store bedrifter i byen, som for eksempel

Bergens Tidende, eller innbudt talere og foredragsholdere til møtene. En av disse talerne innehar en fremstående stilling blandt "Gideonittene", en organisasjon som plasserer bibler på alle hotellrom og andre steder. Han fortalte inspirerende erfaringer. I forbindelse med et sabbatsbesøk i Bergen, deltok redaktøren av "Aktiv Pensjonist" i møtet med et lysbildekåseri. Mange av medlemmene mottar bladet vårt og setter stor pris på det.

Fysioterapiskolen på Skodsborg fortsetter

Skodsborg Badesanatorium som vi kjenner det fra mange års innflytelsesrik virksomhet, eksisterer ikke mer. Men Fysioterapiskolen fortsetter. Bjørn Kofoed skriver at Foreningen Skodsborg Fysioterapiskoles Venner holdt stiftende generalfosamling den 21. juni og den 1. juli 1992 ble Skodsborg Fysioterapiskoles Fond dannet. "Fondet" eier nå skolen og avgjør nå suverent alle forhold ved skolen. Bestyrelsen består av en person valgt av det danske Adventistsamfunnet, To valgt av de norske SDA helseinstitusjoner, Tre valgt av Fondets Venner, en valgt av disse, samt to medarbeiderrepresentanter. Det vil si at Adventistsamfunnet ikke har bestemmende flertall i styret. Men i skolens formålsparagraf står: "Skolens formål er å utdanne fysioterapeuter med en individuelt preget undervisning, som er forenlig med Syvende Dags Adventist-

samfunnets religiøse, moralske og etiske prinsipper".

Av skolens nåværende elever er ca. 1/3 døpte adventister. Dertil kommer mange med tilknytning til adventister. For den enkelte studerende koster det nå kr. 36.000,- per år å studere ved skolen.

Hyggelige hilsener fra bladets lesere!

Det kommer stadig nye hilsener og takknemlige brev med støtte til vårt blad. Det er virkelig hyggelig for oss i redaksjon og produksjon å ha kontakt med slike greie og takknemlige lesere. Støtten har gjort det mulig for oss å utgi 14 nummer så langt siden starten. Tilsammen blir det jo en hel liten bok på 288 sider! Første året kom det ut tre nummer, andre året fem nummer, og dette året regner vi med seks nummer. De frivillige gaver har gjort det mulig for kassereren å betale alle regninger, så i motsetning til flere andre av våre blad, sørger dere lesere for at bladet vårt ikke belaster adventistssamfunnet med utgifter. Vi har jo heller ingen garanti for at et eventuelt underskudd ville bli dekket!

Noen har sendt en gave flere ganger, og denne innstillingen har gjort det mulig å utvide bladet fra det planlagte fire ganger i året til nå å komme ut annenhver måned.

Av de mange hilsener som er kommet til oss i det siste, siterer vi Levi Hestdalen. Han bor i Canada, er medlem av en menighet med 600 medlemmer, er fast skribent i bladet "Kirkelivet" og er aktiv i foreningen

"Sønner av Norge". Til oss skriver han: "Jeg har bare fått en forsmak på hva jeg kan vente i "Aktiv Pensjonstid", men forventningen er sannelig ikke liten. Det er virkelig godt gjort å få "stuet" så mye godt stoff i et så lite format! Overraskende, nei igrunnen ikke, for det er jo så mange profesjonelle blandt dere, at det skulle bare mangle!"

De fleste andre sier "takk for et godt blad!" og uttrykker ønsket om at vi fortsetter med aktuelt og interessant stoff. - Skriv gjerne om du har noen spesielle ønsker for innholdet. - Redaktørens adresse finner du på side 15 i hvert nummer.

Her nevner vi flere av våre mange venner som støtter oss (flere navn-gitte støttespillere kommer siden):

Sigrid Wollan, Lillehammer. Elida og Filip Norheim, Mysen. Klara Raunehaug, Bergen. Klara Kjernli, Sandnes. Ambjørg Indahl, Tromsdalen. Agnete og Arnold Petersen, Bryne. Esther og Håkon Ludvigsen, Stavanger. Klara Grutle, Bergen. Tilda Granhaug, Rødberg. Svanhild Asp Askevold, Midtsund. Elvi Hervik, Trondheim. Sigrid Friis, Oslo. Klara Thomassen, Ramfjordbotn. Sofie Hanssen, Bodø. Henny Rikhardsen, Skoger. Hildur Lauritzen, Eidet. Adrian Krogstad, Sandefjord.

Vi vil også opplyse at våre danske venner har anmodet om at 80 eksemplarer av AKTIV sendes til dem. Det gjør vi med glede, og den danske pensjonistforening gjør opp for denne forsendelsen. Vi setter pris på denne kontakten over landegrensene, for vi har jo arbeidet sammen i mange år.

Red.

Mindre byråkrati, mer resultatrettet arbeid

Lederen for vår verdensorganisasjon, Robert Folkenberg, skriver i vårt samfunns hovedorgan, Adventist Review, om nødvendigheten av å forenkle vår administrasjon. Han skriver: "Hvert nivå av vår organisasjon, fra den enkelte menighet til Generalkonferensen, har bare berettigelse så lenge den tjener samfunnets misjon." Generalkonferensen viser selv veien ved å redusere antallet ansatte ved kontorene, og har skåret ned antallet komiteer fra ca. 100 til 27, og størrelsen forminsket fra et gjennomsnitt på 35 til 12 medlemmer i hver komite.

Etterkrigstidens første Adventisthospittel i Kina

I den kinesiske byen Hangtshou med over fem millioner innbyggere, reises nå et 14-etasjes sykehus med 400 senger. Planen er å åpne det mot slutten av året. Halvparten er betalt av filantropen Sir Run Run Shaw, og halvparten finansieres av den lokale provinsregjering. Det stilles til Adventistsamfunnets disposisjon. Samfunnets største sykehus, Loma Linda i California, har påtatt seg ansvaret for ledelse og utviklingen de første fem årene. Generalkonferensen vil lønne de 30 utenlandske leger og andre ledere, og skaffe bo-

liger til disse. Av finansielle grunner stilles 25 % av sengene til disposisjon for utlendinger. Hospitalet er det første adventist-sykehus opprettet i Kina etter siste krig.

Massespredning av E.G. Whites bøker

Ellen G. White's bøker er nummer tre blandt de mest populære i Polen. Nummer en er Bibelen, nummer to var bøker av Lenin, kommunismens grunnlegger. Men nå som kommunismen har mistet makten, er det sannsynlig at Ellen G. White's bøker topper listen etter Bibelen. "Slektenes Håp" og "Mot historiens klimaks" er nå de to mest solgte av hennes bøker, og sammen med våre tidsskrifter gir de resultater i form av personer som slutter seg til menigheten.

Adventist Perspectives
Vol. V, nr. 3, s. 7.

"Drømmenes øy"

Et av verdens mest utbredte magasiner, Readers Digest (Det Beste) hadde i sitt augustnummer (desembernummeret i den norske utgaven) en artikkel om Pitcairn øya i Stillehavet, som de kalte "Drømmenes Øy". Artikkelen nevner øybeboernes omvendelse til syvendedags adventister i 1887. Selv om ikke alle idag er medlemmer av vårt samfunn, pe-

ker artikkelen på at de fleste fortsetter å helligholde sabbaten, lørdagen, en dag da de avstår fra vanlig arbeide, fra fiske, svømming, havearbeid og annen unødvendig gjerning.

Europas minste Seminar

Det minste predikantseminar i Europa, har vi i Prag, Tsjekkoslovakia. Det har nå 14 elever med to lærere, og flere deltidsansatte. For kommende skoleår har 51 unge menn søkt om plass, men skolen kan bare ta imot 19 elever. Medlemstallet i landet er nå 8.500.

Ubetydelig del av menigheter i USA valgte "Celebration"

Unionsformann Cyril Miller skriver i "Ministry Magazine" for April 1992: "Her i Amerika vet jeg bare om fire menigheter som kaller seg "Celebration" menigheter (Celebration = fest). Av disse er det en på Østkysten og tre i Vest. Allikevel høres det fra ryktemakernes side som om "celebration" menigheter sprer seg som en pest og er blitt et hovedproblem for Adventismen."

Til dette kan vi opplyse at ifølge de statistiske rapporter for 2. kvartal 1992 er det 4.555 menigheter i Den Amerikanske Divisjonen, så det er en ubetydelig prosentdel som følger nyskapingen.

Nye skoler i Øst

I det som før var Sovjetunionen blir fem nye adventistiskoler åpnet skoleåret 1992-1993. For skoleåret 1993 planlegges det å åpne 15 skoler til. Boken "Education" av Ellen G. White er nå oversatt til russisk og spredt i landet.

Finnes det ti adventister i byen?

Etter siste verdenskrig måtte Finland avstå deler av Karelen til Sovjetunionen. Nesten alle de 400.000 finner som bodde der slo seg ned i andre deler av Finland. Inkludert i de områder som ble avstått til Sovjetunionen var byen Viborg hvor adventistene nettopp hadde bygget en ny kirke (1937). Da verdenskrigen sluttet, ble kirken brukt av sovjetiske soldater. Den finske unionen har nå anmodet om å få kirken tilbake. Myndighetene svarte at de ville overveie anmodningen hvis det var minst ti adventister i Viborg. Men vi hadde ingen menighet der lenger, ikke en gang de ti medlemmene myndighetene satte som krav! Finnene sendte inn en ung predikant, Onni Rytkonen, til å holde en evangelisk virksomhet i byen. Som resultat opprettet han en menighet med 200 nye medlemmer! De sovjetiske myndigheter holdt sitt løfte og har nå gitt kirken tilbake til adventistene.

*Derfra
fikk
han
kraften*

Kjære pensjonerte medarbeidere!

Den verdensberømte vekkelsespredikanten, Moody, var opptatt med en stor vekkelse i en av Amerikas større byer, da han en dag fikk spørsmål om å komme til en gammel kone som bodde i et lite hus utenfor byen.

Han dro ut til den gamle konen og spurte hva hun ønsket. "Jeg hadde bare lyst til å se deg," svarte hun. "Fra den første dagen jeg hørte at du skulle komme, og alle dagene siden har jeg bedt for deg og møtene. Den gamle konen kunne ikke folde de verkbrudne, leddgiktødelagte hendene. Hun måtte bare legge dem inntil hverandre, når hun løftet dem til Gud i forbønnens tjeneste. "Nå forstår jeg hvor den kommer fra, den vidunderlige kraften som har fylt meg under møtene," sa den store verdensevangelisten.

Bare to knudrete, verkbrudne hender, ubrukelig til det vi kaller produktivt arbeid. Men på bønnens vinger bar de velsignelsen frem.

Kaare Fuglestrand
i "For Fattig og Rik."

Du har sikkert bekymret deg for den store byrden vi som en menighet må ta hånd om i vårt land i nærmeste fremtid. Det er vår store gjeld som er blitt en slik stor byrde. Den er et resultat av at vi ikke ga nok akt på de advarsler vi har fått fra "en som ikke kan ta feil". Vi har vært ulydige. La oss innrømme det. Bare da kan vi snu og ta lærdom av feilgrepene. Alle er enige om at vi ikke burde ha stiftet gjeld. Men la oss ikke lete etter skyldige. Det var ingen som hverken ønsket eller ville at resultatet ble som det er blitt. Vi har lært av det. Nå må vi snu, og ta lærdom av feilgrepene. Vi må nå stå sammen, og løfte i flokk.

Unionsstyret har vedtatt å gå til våre medlemmer med åpen informasjon og en anmodning om hjelp til gjeldssanering. Dette vil vi gjøre gjennom en landsomfattende innsamling. Detaljer om planen finner du i januarnummeret av "Evangeliets Sendebud". Det er utpekt en komitee som skal arbeide med saken. Den skal ikke disponere fondet, det skal unionsstyret gjøre.

Det er elleve millioner som må til for at situasjonen blir "til å leve

med". I dette beløpet er også seks millioner som Østnorsk Distrikt skylder. Det Unionen ber om er ca. halvparten. Likevel, fordi det er distriktene som leder det sjelevinnende arbeidet, ville det være ønskelig at også størst mulig del av Østnorsk Distrikts gjeld ble avvirket.

Dette er mange penger. Men står vi sammen, er det mulig å nå en situasjon vi kan leve med. Herren har rikelig velsignet hver enkelt av oss. La oss gi til hans sak i forhold til hans velsignelser! Alle bidrag vil gå til reduksjon av gjeld etter forretningsmessige prinsipper.

Ganske nylig var det en pensjonist som ga 100.000 kroner til gjelds-sanering. Alle kan ikke gjøre det samme, men la oss gi etter evne.

De fleste pensjonerte adventister har allerede ofret mye for Guds sak, og gjør det stadig. Men nå er samfunnet i en spesiell vanskelig situasjon. La oss alle gjøre vårt beste for å hjelpe.

Det er opprettet en konto under navnet "Josiasfondet". Josias "gjorde hva rett var i Herrens øyne", og vi vil gjøre det samme.

Send dine bidrag til Syvendedags Adventistsamfunnet, Den norske union, John G. Mattesons vei 13, 0687 Oslo. Bankgiro 6061 09 99991 Postgiro 0875 0951400. Merk din gave "Josiasfondet".

Må Herren lønne deg for din samarbeidsvilje også på dette område.

Henryk Jaworski.

NYTT FRA NBI-STUDIO

FULLKOMNE I KRISTUS

Pastor Alf Lohne tar i dette programmet opp syndfrihetsproblemet slik vi i mange sammenheng møter det i kristne forsamlinger i dag. Hva mente Jesus når han sa: "Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen."

En kassett. Kr. 40,-.

TO MENN GIKK OPP TIL TEMPELET FOR Å BE

I fortellingen om fariseeren og tolleren i tempelet peker Jesus på Laodikeamenighetens store problem! Pastor Alfred C. Berger viser i dette programmet til bemerkelsesverdige uttalelser i Bibelen og gjennom Profetiens Ånd.

En kassett. Kr. 40,-.

Bestill i dag fra: NBI-studio

Postboks 40 Årvoll

0515 OSLO. Tlf. 02.655530 □

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening. REDAKTØR: Alf Lohne, Olav Kyrres gt. 13, 0273 Oslo, Tlf.: (02) 446502. LAYOUT OG PRODUKSJON:

Alfred C. Berger. SDA_ARBEIDERES PENSJONISTFORENING: FORMANN: Pastor Johan Elisenberg, Nordåssløyfa 29 A, 1251 Oslo, Tlf.: (02) 617319.

SEKRETÆR: Pastor Alfred C. Berger, Bergerhøgda, 1464 Fagerstrand, Tlf.: (09) 939180. KASSERER: Pastor Paul Frivold, Fjordgløttveien 15, 3506 Røyse, Tlf.: (067) 37489.

Støtte til foreningens arbeid, eller gaver til bladet sendes til kassereren over postgirokonto nr. 0824 0760852 eller over bankgirokonto 6142.05.36452.

Nyttårstanker

Utdrag fra en prolog
av Adrian Krogstad

Nå har tidens store klokkeviser
flyttet enda noen streker fram.
Nye hendinger, forhandlinger og kriser
er postet opp på nyårets program.

Forventningsfull, forsiktig setter verden
sin fot på svilla til det nye år,
det gamles tyngsel rystes ned av herden
og inn i ny og ukjent tid vi alle går.

Vi står med blikket vendt mot dette året
og undrer hva det bærer i sitt fang.
Skal det bære som det gamle år har båret
litt av hvert, litt sut, litt sorg, litt sang.

Skal krig og uro slutte i det nye året,
skal våpengny og rustninger ta av,
skal det gro, det dype, stygge såret,
og krigens spøkelse bli senket i sin grav?

Skal skriket i fra sultne millioner
på vår jord dø hen og bli til sang.
Skal våpensmiens dollar, pund og kroner
bli anvendt til å lindre nød og trang?

Skal de få vokse, disse fredens planter,
som er blitt satt hvor hat nå flittig gror?
Skal det bli meldt om fred fra alle kanter,
skal allting penses inn på nye spor?

Ja, alle spør vi, ingen tør vi svare,
for det nye året er en lukket bok.
Det som kommer, klart vil åpenbare,
om vi av det gamles skader er blitt klok.

Men om du ei et "sesam" som kan lukke
opp, kan si, så finner du nok svar.
Du behøver ikke stå og sukke
over livets tapte formular.

Formularen, den er enkelt denne:
"Lesk du andre, og du leskes selv."
Så skal den svake lykkens drypp seg vende
og bli en bred og vannrik, mektig elv.

Og hva det enn må skje i verden vide
så takk din Gud for det som du har fått
av sorg og fryd, for han er ved din side,
og er HAN med, da er jo allting godt!

***"Aktiv Pensjonstid" og SDA-arbeideres Pensjonistforening
ønsker alle sine lesere og medlemmer et riktig godt nytt år!***
